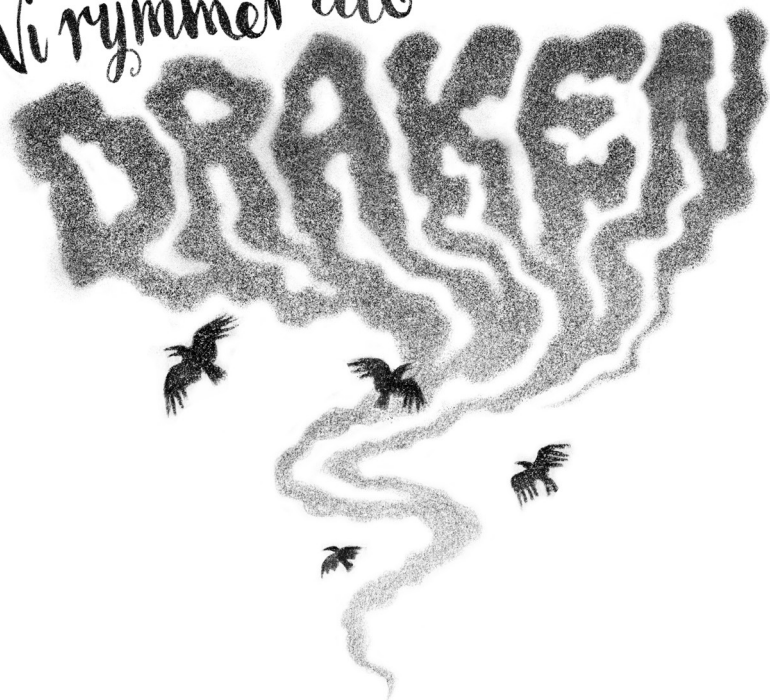
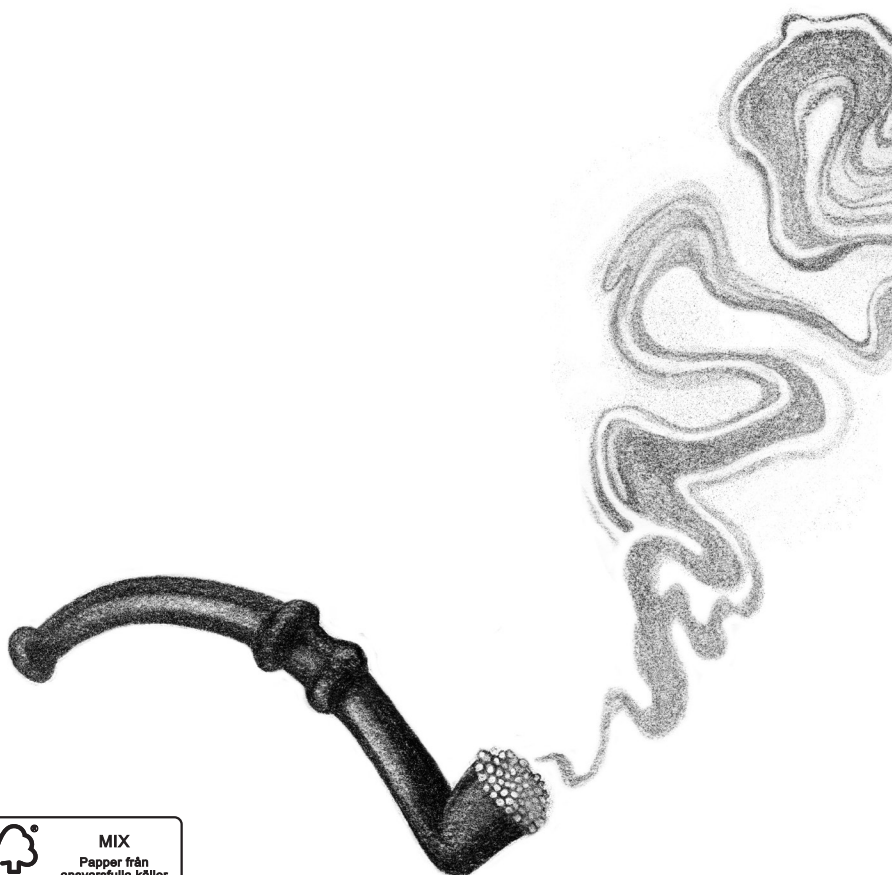

Vi rymmer till

SUSANNA MARTELIN
AMANDA CHANFREAU

BONNIER
CARLSEN

VI RYMMER TILL DRAGEN

Text © Susanna Martelin, 2024

Illustration © Amanda Chanfreau, 2024

Grafisk form: Caroline Linhult

Redaktör: Sara Hedenberg

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2024

Tryckt av ScandBook UAB, Litauen 2024

ISBN: 978-91-7977-964-1

KAPITEL 1

Oskiljaktiga

DET HÄR ÄR den roligaste dagen någonsin. Det är soligt och somrigt och Lina och jag är ute och gungar på Gungdjuren. Vi har ätit middag ihop idag, hemma hos mig. Mamma hade stekt tusen pannkakor som vi fick med sylt, banan och hemgjord chokladsås. Jag åt fyra och Lina åt sex och nu är vi så mätta att vi aldrig mer behöver äta. Jag är varm i ansiktet och kan inte sluta fnissa. Vi gungar så vilt att det säger *tjong!* i Gungdjuren. Egentligen är nog Hästen och Elefanten tänkta för småbarn, men vi gillar dem. Dessutom finns det inga småbarn på vår gård, så de har blivit mina och Linas djur.

Lina har satt Hästen i galopp. Hon får alltid ha den, för det är den enda häst hon kan rida på. Hon är nämligen allergisk mot pälsdjur. Om hon kommer i närheten av jackan jag har i stallet så nyser och nyser hon i tusen

år. Fast hon tål Annika ändå. Det är konstigt. Lina säger att det är för att Annikas päls är i virvlar, men jag tror att det är något hon har hittat på.

Annika är Linas marsvin. Hon har en cool storebror som kallas för Pom-Pom också, och en mormor som kommer från Bohuslän.

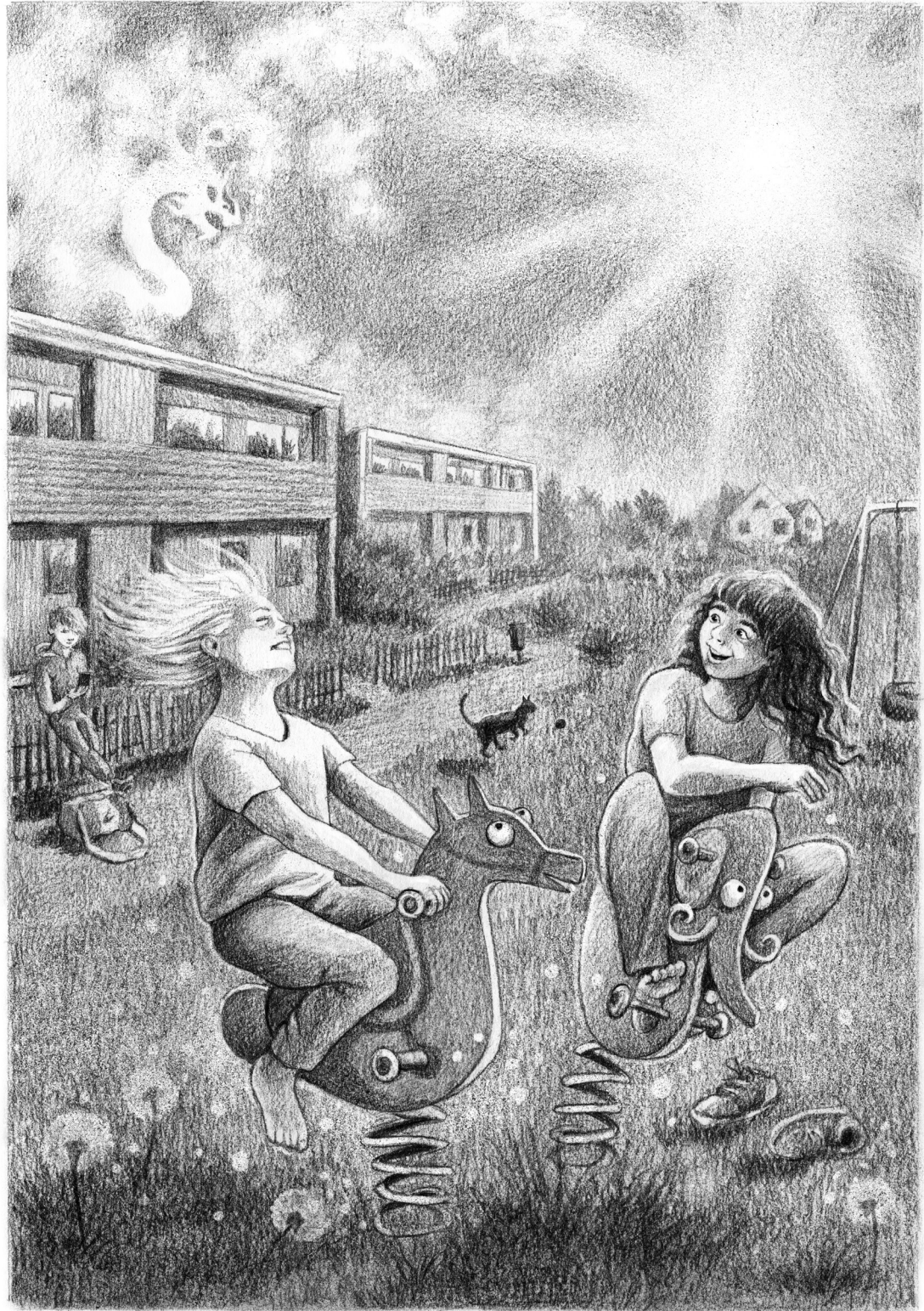
”Varför är det ingen på pennfabriken som använder pennorna?” skriker Lina.

”Dom tusch inte!” svarar jag.

Lina är min bästis. Vi har varit bästisar sedan vi var små bebisar och satt i sandlådan och åt sand och grävde upp kattbajs. Vi har varit grannar hela livet. Våra sovrum ligger till och med vägg i vägg. Vi går i samma klass och är tillsammans nästan jämt. Faktiskt är vi så bra bästa kompisar att vi aldrig ens grälar med varandra. När vi var bebisar hände det väl att vi slog varandra i huvudet med spadar, men nu kan vi prata om allt och då behöver man inte bråka.

Pappa säger att vi är *oskiljaktiga*. Det är ett fint ord, tycker jag.

Jag har slängt av mig mina skor. Varje gång Elefanten kommer ner från ett gung så kör jag fötterna genom gräset. Gräset är mjukt och svalt och kittlas mot huden. Jag pillar i den lena gropen på Elefantens handtag. Gropen är precis lagom stor för min tumme. Det har väl

blivit så för att det har varit en massa barn som suttit och hållit tummen just där, som jag gör nu.

Någon grillar i närheten, det luktar rök över hela radhusområdet. Vårt område brukar kallas för Lådorna, för en del tycker att huslängorna ser ut som skolådor, men det är fel. Våra hus är fina.

Jag drar djupt efter andan. Jag älskar lukten av grill, det får mig att tänka på sommarkvällar när vi är ute på baksidan och pappa säger att vi har *asado*, för så heter grilla på spanska, och jag får vara uppe extra länge.

”Vet du vilka jag såg idag?” hojtar Lina.

”Ja, det är kalsipper”, säger jag, för jag lyssnar visst inte så noga.

Då stannar Lina så tvärt att hon får en massa hår i munnen.

Jag stannar också. ”Nä, jag sa ju fel!”

Och så skrattar vi nästan ihjäl oss.

Lina och jag övar på att dra våra vitsar. Om tre dagar slutar vi ettan och då ska vi uppträda och vitsa inför hela skolan.

Just när vi skrattar som värst sticker min mamma ut huvudet genom köksfönstret. Hon ser fin ut i det fyrkantiga fönstret. Mamma är alldeles rund, hennes axlar och armar är runda och så har hon sin stora knut mitt på huvudet. När hon får syn på oss vinkar hon.

”Håll er här i närheten!” ropar hon.

Lina stönar. Hon kan inte göra något annat, för hon har fortfarande munnen full med hår.

Såhär är det: våra föräldrar har fått för sig att vi brukar rymma. Det har hänt att vi har gått iväg för att göra något och glömt att säga till först. En gång hittade vi en tjugolapp och gick direkt till torget för att köpa godis. En annan gång kom Hafes och sa att hans kanin hade fått ungar och då sprang vi förstås hem till honom. Våra föräldrar blev helt tokiga och bara därför har de fått för sig att vi brukar rymma och att de måste hålla koll på oss när vi är ute på gården. Som om vi var värsta småbarnen. Men Lina fyller åtta om sex dagar och jag fyller åtta på midsommarafton.

”Ja, ja!” Jag vinkar åt mamma som försvinner ur fönstret, men lämnar det öppet.

Lina håller fortfarande på att spotta hårstrån ur munnen. Hon har rufsigt, fladdrigt hår och hennes mamma Ulle brukar säga att Linas hår tovar sig bara någon tittar på det. Men hennes hår är fint ändå. Alldeles gult. Som spaghetti, brukar Pom-Pom säga. Som guld, brukar jag säga då. För Linas hår är faktiskt som guld. Som väldigt rufsigt guld.

Mitt hår är svart, som pappas. Det är blankt och vågigt och långt och tovar sig nästan aldrig. Våra hår är väldigt olika, mitt och Linas. Det är därför de passar så bra ihop.

Lina skelar och frustar som en häst. Vi skrattar nästan ihjäl oss åt det också.

Borta vid våra staket står Linas storebror Pom-Pom

och spelar på sin mobil. Han tittar upp på oss och ser helt trött ut.

”Alltså, ni är så jävla löjliga”, säger han. ”Hur dåliga vitsar, liksom?”

”Bajskorv”, säger Lina.

”Tönt”, svarar Pom-Pom.

Bajskorv och tönt är Linas och Pom-Poms smeknamn på varandra. Det är så de säger hej till varandra också.

Jag tycker egentligen att Pom-Pom är gullig. Han är elva år och har lång snedlugg och rakat bakom öronen. En gång sa jag till Lina att jag tänkte gifta mig med Pom-Pom när jag blir stor, men då sa Lina att hon aldrig skulle förlåta mig om jag gjorde det.

”Jag är rolig, det är bara för att du har en bajskorvs-hjärna som du inte fattar”, säger Lina.

Sedan ser hon jätteglad ut. ”Du svor! Jag ska säga till mamma att du måste lägga pengar i svordomsburken.”

Pom-Pom låtsas som att han inte hör, men jag vet att han hörde, för den killen har superhörsel. Han tar ett steg framåt, men han verkar ha glömt att hans stora hockeyväska står där, så han snubblar till och är nära att ramla.

Lina pekar och skrattar, men då blir det fart på Pom-Pom. Han släpper sin telefon ovanpå väskan och rusar efter Lina. Hon springer sitt fortaste över hela lekplatsen. Med ett språng ner i sandlådan, sedan upp för

rutschkanan och vidare upp i klätterställningen, allra högst upp i tornet. Pom-Pom är för stor för att följa efter och försöker klättra upp för utsidan istället.

Just då kommer Linas pappa Martin ut och ropar att det är dags att åka till hockeyträningen. Det tar en stund innan Pom-Pom hoppar ner och går bort till staketet och hämtar sin jätteväska. Lina gör en grimas åt honom när han traskar iväg med Martin mot garagen.

”Skönt.” Hon ställer sig upp i tornet. ”Slipper vi den gamla bajskorven.”

”Det var en gång två myror, men en stack”, säger jag. Vi fnissar. Det pirrar som läsk i hela kroppen.

Lina blir ivrig. ”Ska vi gå bort och kolla på myrstacken?”

Hon älskar alla sorts kryp och insekter.

”Okej då”, säger jag, fast jag inte gillar myror.

Lina ställer sig på kanten av tornet, redo att hoppa ner. Hon har hoppat från tornet tusen gånger förut, men den här gången blir det fel. Hon ramlar när hon landar, skrapar knät mot en sten och skriker till.

Lina börjar gråta, på det där sättet hon alltid gör, med mycket snor. Byxorna har gått sönder och hon blöder på knät.

”Åh nej, stackars dig!” säger jag och går fram till henne.

Jag hjälper henne upp. Vi måste stappla fram, försiktigt. Tur att det inte är långt hem.

”Mamma!” ylar Lina. ”Herregud, har hon vax i öronen eller?”

När vi ska gå in till Lina hör vi ett ljud. Ett ovanligt ljud. Det är fel, det ska inte vara där. Det kommer genom vårt öppna köksfönster. Det är min mamma som gråter.

Mina ben blir till spaghetti.

Ulle öppnar dörren med en smäll. ”Men lilla hjärtat, vad har hänt?” ropar hon när hon får syn på Linas knä.

”Jaanas mamma gråter”, säger Lina. Hon verkar ha glömt bort skrapsåret.

Det kommer mer gråt ur fönstret. Både Lina och Ulle tittar på mig.

Jag får fart i spaghetti-benen och springer hem.

Mamma och pappa är i vardagsrummet. Jag stannar i dörren. Mamma ligger på soffan och gråter. Pappa sitter bredvid och kramar henne.

Mitt hjärta slår så hårt att det gör ont.

Det tar en stund innan pappa får syn på mig. Han reser sig och kommer fram.

”Jaana”, säger pappa. Han drar efter andan. ”Det är mormor. Hon är död.”

Och när han säger det är det som om hela världen tar slut.

KAPITEL 2

Den sorgligaste dagen

DET HÄR ÄR den sorgligaste dagen någonsin. Den enda dag som har varit ännu sorgligare var igår. Det var då de ringde från sjukhuset i Finland och berättade för mamma att mormor är död. Så hemska saker borde inte få hända, men det har hänt i alla fall.

Jag gungar inte idag. Bara sitter. Jag hatar Gungdjuren. De är så fula. Allt är faktiskt fult och har ingen färg. Det kommer äckligt kallt gräs mellan tårna när jag sätter ner fötterna och gropen i Elefantens handtag skaver mot tummen.

Lina travar försiktigt på Hästen. Hon har ett stort plåster på knät som syns genom hålet i byxorna.

”Varför är det ingen på pennfabriken som använder pennorna?” säger hon.

Jag svarar inte.

”Hallååå?” Lina låter ivrig. ”Jag sa: ’Varför är det ingen på pennfabriken som använder pennorna?’”

”Det är inte kul”, mumlar jag. ”Jag vill inte.”

”Okej, men ...” Lina tuggar på sin läpp. Det betyder att hon tänker.

”Men ska vi spela då? Vi kan spela på Pom-Poms dator, han har fått ett nytt spel som vi kan –”

”Det kan ni inte alls!” avbryter Pom-Pom.

Han står och hänger vid staketet som vanligt och spelar något dumt spel på sin dumma mobil. Precis som igår. Allt är som igår, fast ändå inte.

Lina pekar på mig. ”Men var lite schysst!” fräser hon till Pom-Pom.

Då blir Pom-Poms öron rosa. ”Okej då”, mumlar han.

”Jag vill inte spela heller”, säger jag.

Jag vill ingenting.

”Jaana”, mumlar Lina. ”Vill du låna min mormor? Hon kommer på fredag.”

Jag säger inget, för jag blir så förvånad. Låna? Jag vill inte låna Linas eller någon annans mormor heller för den delen. Jag vill bara ha tillbaka min egen.

Det gör så ont i magen att jag måste böja mig framåt.

Lina väntar på att jag ska säga något. När jag inte gör det, suckar hon. Men sedan skiner hon upp igen. Pappa säger att Lina är en *optimist*. Det är namnet på en liten båt och någon som tror att det ska gå bra jämt. I vanliga fall gillar jag det med Lina, men nu är jag arg på henne,

för det där dumma hon sa om sin mormor.

Lina kliver av Hästen och hjular tvärs över gräsmattan. Sedan gör hon en volt.

”Kolla, Jaana!” ropar hon.

När hon försöker stå på händer dunsar hon i marken. Hon ligger och flämtar och tittar rakt upp i himlen.

”Kolla, Jaana!”

Mitt på himlen slingrar sig vit rök.

”Tror du att det är Draken som sitter och pustar?”

Draken. Henne är jag rädd för.

Pom-Pom frustar till borta vid staketet. Han låter som Brown Heaven, den största hästen på min ridskola.

”Är du helt dum i huvudet, eller?” Han slår sig för pannan.

Lina lägger armarna i kors. ”Draken blåser faktiskt ut rök genom näsan!”

”Cigarettrök, ja.” Pom-Pom himlar med ögonen. ”Tror du det syns på himlen om en person röker?”

Lina svarar inte på det. Istället sätter hon sig upp och väser till mig: ”Jag hörde att hon åt ett barn igår!”

”Men ge dig!” skriker Pom-Pom, för han hörde förstås också, han med sin dumma superhörsel.

Lina hinner inte svara på det, för Ulle tittar ut genom deras köksfönster.

”Vad bra att ni är här i närheten!” ropar hon till mig och Lina. Sedan skriker hon att det är mat och dags att komma in och duka.

”Jag dukade igår!” säger Lina genast.

”Det gjorde du inte!” hojtar Pom-Pom.

”Gjorde jag visst!”

”Ni kan komma in och duka bägge två!”

Ulle tappar tålmodet och smäller igen fönstret så det skallrar.

Jag tittar så länge på mitt fönster att det börjar göra ont i ögonen. Jag vill att mamma ska öppna det, precis som vanligt, och ropa på mig att det snart är mat. Men hon ligger bara på soffan och gråter.

Pom-Pom går in, men stannar till i dörren.

”Kom då!” gastar han till Lina.

Lina kommer fram till mig och klappar mig försiktigt på armen. ”Vill du äta hos oss?”

Jag skakar på huvudet.

”Säkert?”

Om allt hade varit som vanligt hade jag velat äta hos Lina. Men nu är mormor död och allt är kaos och konstigt hemma.

”Jag dukar åt dig i alla fall!” ropar Lina innan hon går in.

Jag sitter kvar och stirrar på vårt fönster. Väntar på att det ska öppnas. Magen kurrar. Det luktar fortfarande grillrök i hela radhusområdet, de fula Lådorna. Nu hatar jag den lukten, den får mig att tänka på andra familjer där alla har det bra och mysigt. Som hemma hos Lina där de äter god mat och pratar i mun-

nen på varandra. Deras mormor är inte död.

Alla andra har det så bra hela tiden.

Jag sitter kvar och stirrar på vårt fönster, men ingen öppnar och ropar på mig.

Till slut är jag så hungrig att jag hoppar av Elefanten och går in.